

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Decisiones Practicæ Casuum Conscientiæ Selectorum In Praxi, Et Foro Interno Quotidie Occurrentium, Omnibusque, Præsertim Ecclesiasticis, Qui Sui, Et Aliorum Curam Gerunt, Perutilium, Resolutorum

Pars Altera Decisionum Practicarum Casuum Conscientiæ Selectorum In
Praxi, Et Foro Interno Quotidie Occurrentium, Omnibusque, Præsertim
Ecclesiasticis, Qui Sui, Et Aliorum Curam Gerunt, Perutilium, Resolutorum

Leonardelli, Bonaventura

Augustæ Vindelicorum ; Græcii, 1739

Casus XXXVIII. De pœnitentia à Confessario pœnitenti imponenda, & à
pœnitente acceptanda.

urn:nbn:de:hbz:466:1-41144

Secus tamen dicendum foret, si licentia concessa esset Sacerdoti ad audiendas Confessiones alicujus determinati pœnitentis, in illius pœnitentis favorem; tunc enim facultas exspiraret morte concedentis, re integra, id est, quoad Confessionem nondum audiri cœptam; quia cum illa gratia sit in illius pœnitentis favorem concessa, & nondum sit perfecta, sed per Confessarium executioni primum mandanda, non habet rationem gratiæ factæ, sed faciendæ, quæ morte concedentis, re integra, exspirat, juxta alibi dicta. Ex quo capite AA. communiter etiam asserunt, facultatem dispensandi cum determinata persona, in illius favorem concessam, morte concedentis exspirare re adhuc integra.

C A S U S XXXVIII.

De pœnitentia à Confessario pœnitenti imponenda, & à pœnitente acceptanda.

Tertius helluo jejunare non assuetus pro pœnitentia à Confessario accipit, ut per dies aliquot Sabbatinos jejunct, & à sacra mensa eo die abstineat, sed post octiduum confiteatur, & communicet.

QUÆR. I. An Confessarius bene, & absque violatione Sigilli potuerit pro pœnitentia ea jejunia imponere?

QUÆR. II An possit à Confessario pro pœnitentia imponi, ut pœnitens abstineat à Sacra Communione?

QUÆR. III. An justam pœnitentiam à Confessario impositam possit pœnitens recusare, aut dissimulare, se illam acceptare animo tamen non explendi, eò quòd velit in Purgatorio expiare pœnam peccatis debitam, vel eò quòd sciat se posse lucrari Indulgentiam plenariam? Item an pœnitenti liberum sit, inchoatam Confessionem abrumpere, & sententiam hujus Sacerdotis declinare, alium adeundo?

QUÆR. IV. *Qualem & quantam pœnitentiam Confessarius imponere debeat, & an hæc solum per modum consilii, aut sub conditione, imponi possit?*

Ante solutionem primi Q. præmittendum est prius, Confessarium ex Trident. *Sess. 14. c. 8.* obligari sub gravi peccato per se, & regulariter loquendo injungere pœnitentibus Salutares, & convenientes Satisfactiones, ac pœnitentias; & ratio est, quia ex officio suo debet tanquam Judex debitam pro peccatis pœnam exigere, & tanquam Medicus pœnitentem à relapsu præservare, & tanquam Minister Sacramenti illud integrali sua parte non mutilare. Hoc præmissio.

217 R. Ad 1. Q. Confessarium Titio helluoni, cæteris paribus, benè imposuisse pro pœnitentia jejunia aliqua, idque sine Sigilli violatione, benè quidem; nam helluoni per se vel maximè convenit abstinentia à cibo, seu jejunium, utpote pœnitentia Salutaris, & competens, & quidem, si posset, deberet Confessarius tantam imponere pœnitentiam, quæ in hac vita æquivaleret pœnæ Purgatorii, si Confessarius sciret, quantam deberet pœnitens pro peccatis hîc & nunc clavibus subjectis sustinere in Purgatorio, & quanta pœnitentia in hac vita æquivaleret tali pœnæ, ut benè monet Card. de Lugo *D. 25. n. 6.* Idque per se loquendo; nam per acci-

dens attendendum est ad facultatem pœnitentis, uti sunt robur corporis, & bona fortunæ; item dispositio animi, magnitudo contritionis &c.

Hinc autem fit, ut Confessarius prudenter æstimare debeat, an vires Titii sint tales, ut commodè pati possit jejunium; nam fieri potest, ut quis natura sit helluo, ut sunt, qui intestinum rectum habent, & tamen viribus sit infirmus. Pœnitentia porrò rationalis esse debet, nam si irrationalis esset, talem quantumvis acceptatam non obligari pœnitentem peragere, communiter docent DD. Nec imponenda est pœnitentia gravis ei, qui videtur ægrè, vel omninò non impleturus, maximè si pœnitens de ea conquerratur, vel roget pro alia sibi faciliore; tunc omninò ejus infirmitati condescendum est, & pœnitentia moderanda, aut prorsus mutanda, tum ne tali pœnitenti præbeatur occasio novi peccati per omissionem pœnitentiæ quantumvis peccatis proportionatæ: tum ne talis pœnitens tristis, & afflictus discedens in periculum desperationis conjiciatur, vel ne quærat Confessarium, qui nesciat eum curare, aut ne penitus absterreatur à frequentanda Confessione,

sione, ad quam potius habitualis peccator alliciendus esset; cum longè utiliùs sit peccatoribus frequenter Confiteri, quàm alia opera pœnalia exercere, ut ait Dica-tillo.

Hinc præstat cum parva pœnitentiâ, quæ tamen videtur implenda, ducere pœnitentem ad Purgatorium, quàm cum magna non adimplenda præcipitare in Infernum, ut ait Jo. Gerlon *p. 2. operum in regul. moral.* Est tamen in dato casu commonendus pœnitens, ut notat Laym. minorem pœnitentiâ sibi injungi ob ipsius imbecillitatem, ut propterea ipse spontaneis operibus bonis defectum pœnitentiæ suppleat, & peccata sua non pro parvitate pœnitentiæ parvifaciat. Potest autem hic Confessarius insuper attendere in pœnitente magnitudinem contritionis; nam magis contrito levior potest imponi pœnitentiâ; cum ipsa quoque contritio multum pœnæ demat; & multò magis considerare poterit, an pœnitens multa bona opera frequentare soleat, quibus ex opere operantis respondeat fructus satisfactionis; huic enim minui poterit pœnitentiâ; quam ob rem non est improbandum, si iis, qui non solent, nisi venialiter tantùm peccare, & tamen multa bona opera quovis diè peragunt, ut Regulares, aliæque devotæ personæ faciunt, injungantur levissi-

mæ pœnitentiæ, quia, cum confitentur, plerumque pœnam temporalem pro peccatis suis venialibus debitam jam ante, vel totam, vel quoad partem potiore per alia bona opera perfolverunt.

Sic etiam pœnitentiâ minui potest, si pœnitens jam ante sit lucratus Indulgentias, vel mox sit lucraturus; vel si Confessarius verba illa: *Quidquid boni feceris, & mali sustinueris &c.* proferat cum expressa intentione imponendi pœnitentiâ, seu aliqua bona opera, si quæ postea facturus est pœnitens, quod potest Confessarius facere proferendo illa verba non tantùm per modum orationis, & deprecativè, sed simul etiam verè authoritativè, seu ex potestate clavium, ut censent complures cum Navarr. *in man.* Reginald. Fill, Bonac. Tan. Dian. Henriq. Amic. Suarez, aliisque, arbitrantes contra Valq. Lug. Pal. & alios, per illa verba: *quidquid boni &c.* elevari omnia pœnitentis opera bona ad rationem pœnitentiæ Sacramentalis, & acquirere specialem vim satisfaciendi, etiam ex opere operato. Verùm cum per prædicta verba, *quidquid boni feceris &c.* Non imponatur aliquid determinatè, nec absolutè, sed tantùm conditionatè, adeoque vi hujus impositionis possit pœnitens nihil omninò facere, ideo Confessarius determinatè, & absolutè alias quoque

Salutares, & convenientes satisfactiones injungere debet pro qualitate criminum, & pœnitentium facultate, ne aliàs participem se reddat alienorum peccatorum.

Ex dictis patet, quàm rectè procedat & justè excusetur hodierna praxis, qua leves pœnitentiæ, ut inquit Lugo, imponantur pro gravioribus peccatis; tametsi enim Confessarius per se loquendo non rectè faciat, si pro gravibus peccatis leves injungat pœnitentias, quia agit contra officium æqui Judicis, præbetque occasionem, ut pœnitentes peccata minoris æstiment, liberiùsque ea committant, & propterea teneantur salutares, & pro qualitate criminum convenientes satisfactiones injungere; ex prædictis tamen factis patet, quòd pœnitentia possit esse adhuc salutaris, & conveniens, quamvis pro gravitate delictorum si præcisè secundùm se spectentur, sit multò minor.

Quòd autem Confessarius inposito casu absque violatione Siggilli poterit imponere Titio heluoni jejunia Sabbathina; Ratio est, quia imprimis non potest aliis constare, an pœnitens opus externum injunctum ex spontanea pietate, voto, vel ex injuncta pœnitentia peragat, vel certè si id pateret, manifestatio fieret cum

consensu pœnitentis sponte acceptantis talem pœnitentiam, ut notat Dicastillo.

Ad 2. Q. An à Confessario ²¹⁸ imponi possit pro pœnitentia, ut pœnitens abstineat à S. Communionem, negativè respondet Baucius in *miscellan. Cas. Consc. tom. 2. opusc. 2. q. 228.* cum Jo. Sancio in *Select. D. 33.* Rationem dat; quia cessatio ab actu virtutis non potest esse objectum pœnitentiæ; Sed non communicare est cessare ab actu virtutis: ergo non potest esse objectum pœnitentiæ; atque adeò nequit Confessarius talem pœnitentiam imponere, nec pœnitens tenetur eam adimplere, utpote impeditivam majoris boni. Verùm

Dicendum est cum Diana *l. 10. tr. 13. R. 47.* Leandr. *de Sacram. tr. 5. D. 9. q. 38.* Salazar, *tr. de frequent. commun. cap. 14. §. 2.* Card. de Lugo *D. 25. S. 5. n. 65.* aliisque, posse à Confessario absolutè talem pœnitentiam imponi: Rationem reddit Lugo *l. c.* ubi sic loquitur: Dubitari potest, an possit Confessarius imponere in pœnitentiam, ut abstineat pœnitens à Communionem aliquot diebus, de quo controversia fuit annis præteritis, quibusdem id negantibus, quibusdem verò affirmantibus. Ex iis autem, quæ diximus *D. 17. de Eucharist.* facile respon-

respondere possumus; ostendimus enim frequentem usum communionis non esse rem ita determinatè bonam, ut non possit aliquando, & in aliquibus circumstantiis melius esse abstinere, quàm accedere, etiamsi non sit conscientia peccati mortalis: Quod auctoritate, ratione, & exemplis late probavimus. Cum ergo Confessarius possit præcipere opera honesta, & virtutum in pœnitentiam, non videtur dubium in genere, & de possibili, quòd possit aliquando præcipere pœnitenti, ut abstineat à Communione tali die, quando scilicet constat, melius tunc esse abstinere, quàm accedere; quod ex Statu pœnitentis, & defectu reverentiæ, ac dispositionis colligi prudenter potest. Hæc ille.

Confirmatur ex Leandro I. c. quia præceptum à Confessario latum de non recipienda Eucharistia est punitivum, & pœnale, ac justum, si ex intentione detur pœnitentiæ subeundæ: ergo bene poterit à Confessario injungi: Regulariter tamen non expedit, hujusmodi pœnitentias injungere, licet pro calu raro, spectatis circumstantiis, utiliter id fieri possit. Unde patet responsio ad argumentum in contrarium allatum.

219 Ad 3. Q. An pœnitens Titius possit excipere, vel omninò non acceptare talem pœnitentiam, mul-

ti cum Cajetano q. 2. de satisfact. Navar. in summa cap. 3. de satisfactione, Medina, de Confess. q. 41. Panormit. in cap. significavit de pœnit. & remiss. Gabr. Sylvest. Angel. Armill. Hostiens. aliisque, putarunt, non esse obligatum pœnitentem ad acceptandam pœnitentiam à Confessario injunctam, sed posse pœnam peccatis suis debitam differre in Purgatorio lueudam; Scotus verò docuit, non esse quidem obligatum ad acceptandam pœnitentiam, sed tamen si acceptaverit, obligari ad eam adimplendam.

Moventur, tum quia nemo tenetur in hac vita pro peccatis satisfacere, sed potest satisfactionem in Purgatorium remittere; tum quia hoc iudicium, cum voluntarium sit, in invitum exerceri non potest, nihilque videtur obstare, quin te Sacerdoti subicias quoad peccatorum absolutionem absque subiectione ad satisfactionem acceptandam, vel exequendam.

Accedit, quòd si obligatus esses acceptare pœnitentiam à Confessario injunctam, obligatus esses acceptare quameunque, cum nulla, quantumvis gravis sit, æquet peccati gravitatem. Nihilominus.

Tenenda est hodie communiter recepta, & vera sententia, affirmans

firmans poenitentem obligatum esse acceptare poenitentiam, si rationabilis sit, & velit absolvi; Contraria enim opinio post Concilium Tridentinum nec tuta, nec probabilis amplius videtur. Ratio responsionis est: 1. Auctoritas Conciliorum, Lateranenſ. ſub Innoc. III. ut liquet ex *cap. utriusque ſexûs de poenit. & remiſſ.* quod jubet omnem utriusque ſexûs fidelem doli capaceſ ſingulis annis ſemel ſaltem proprio Sacerdoti confiteri omnia peccata, in Paſchate Euchariftiam ſumere, & injunctam poenitentiam propriis viribus adimplere.

Item Concil. Lateranenſ. ſub Leone X. Carthag. 4. *Can. 77.* Florent. & Trident. *Seſſ. 14. c. 8.* ubi ſic ait: Debent ergo Sacerdotes Domini, quantum Spiritus, & prudentia ſuggeſſerit, pro qualitate criminum, & poenitentium facultate Salutareſ, & convenientes ſatiſfactiones injungere, ne, ſi forte peccatis conniveant, & indulgentiùs cum poenitentibus agant, leviffima quædem opera pro graviffimis delictis injungendo, alienorum peccatorum participes efficiantur. Habeant autem præ oculis, ut ſatiſfactio, quam imponunt, non ſit tantum ad novæ vitæ cuſtodiam, & infirmitatis medicamentum, ſed etiam ad præteritorum peccatorum vindictam, & caſtigationem: nam claves Sacerdotum non ad ſolven-

dum duntaxat, ſed & ad ligandum conceſſas, etiam antiqui Patres credunt, & docent. Et *Can. 15.* Si quis dixerit, claves Eccleſiæ eſſe datas tantum ad ſolvendum, non etiam ad ligandum, & propterea Sacerdotes, dum imponunt poenas confitentibus, agere contra finem clavium, & contra institutionem Chriſti, anathema ſit. Unde

Sic argumentari licet. 1. Finis clavium, & Chriſti institutio exigit, ut poenitentibus poenæ in Sacramento poenitiæ injungantur: ergo hunc finem, & hanc Chriſti institutionem pervertere nec Sacerdoti, nec poenitenti, nec ulli humanæ poteſtati licet. 2. Quia nequit intelligi, qualiter Sacerdos poteſtatem habeat, poenitentiis injunctis, te ligandi, ſi tu ad illarum acceptationem, & executionem ligatus non es: imò non teneretur Confefſarius imponere poenitentiam, ſi poenitens non teneretur acceptare, nam correlative eadem eſt ratio, eſſetque obligatio, quâ Tridentinum adſtringit Confefſarios ad poenitentiam injungendam, fruſtranea, ſi in poenitente non reſponderet reciproca obligatio acceptandi.

Nec haberet Confefſarius poteſtatem ligandi, ſicut habet absolvendi; nam hæc poteſtas ligandi intelligitur vel maxime de poteſtate injungendi poenitentiam, & non

non duntaxat de potestate non absolvendi; cum Confessarius obligetur ritè dispositum absolvere, & si dispositus non sit penitens, ipse sibi retinet peccata.

Conf. 1. Sacramentalis absolutio Sacerdotis est actus judicialis, ut constat ex *Can. 9. Sess. 14. Concilii Trident.* Sed iudicium dici non potest, inquit, *S. Th. in 4. d. 19. q. 1. a 1.* nisi vim coactivam habeat: ergo debet Sacerdos cogere posse penitentem ad pœnam suscipiendam, & subeundam; quippe *jurisdictio sine coercitione, nulla est,* cap. *Pastoralis de offic. Judic. deleg. & ff. de officio ejus, cui mandata est jurisdictio. l. postrema.*

Conf. 2. Sacramentum Pœnitentiæ constat essentia, & integritate, & utrumque habet à Christo, & utrumque est juris divini; pars autem integritatis hujus Sacramenti est satisfactio, ut constat ex Concilio Florent. & cunctis suffragiis decernitur à Theologis: ergo non est in potestate cujusquam hominis integritatem hanc violare, & Sacramentum mutilare; violaretur autem, si is, qui sua peccata confitetur, recusaret pœnitentiam à Sacerdote injunctam, eamque post hanc vitam reservaret.

221 Cæterum procedit hæc sententia etiam tunc, quando penitens

confitetur peccata etiam merè venialia, quia etiam in hoc casu debet Sacramentum integrum fieri, & non mutilari, habetque Confessarius veram potestatem injungendi pœnitentiam Sacramentalem, & consequenter etiam obligandi penitentem ad eam acceptandam; non tamen tenetur acceptare pœnitentiam perpetuam v. g. ut omnibus diebus oret quinque Pater, & Ave, id, quod teste Burghaber *cent. 2. cas. 77.* videntur supponere omnes Theologi, dum asserunt, pœnitentem teneri ad pœnitentiam duntaxat rationabilem, & moderatam, qualis non est perpetua, quantumvis exigua; quia imprimis non est conformis integritati Sacramenti procurandæ, cum perpetuò duret; absurdum autem videtur pœnitentiam esse partem integram Confessionis, ante viginti, triginta, aut quinquaginta annos peractæ. Deinde talis pœnitentia non esset moderata; quia omnis pœna quantumvis levis, quæ semper durat, communi hominum iudicio immoderatè durat, & gravat: Unde prudenter Laym. censet etiam non consultum esse, ut rudibus, & obliviosis, ac valdè occupatis preces quotidianæ unius anni, aut mensis imponantur.

Ad argumentum in contrarium supra allatum R. esto, spectato peccato, & illius extra Sacramentum

tum remissione, possit satisfactio in Purgatorium remitti, at eo ipso quòd remissio per modum iudicii petatur, & concedatur, executioni mandanda est satisfactio juxta iudicii sententiam; neque inde fit quamlibet pœnitentiam, etiam gravissimam, te obligatum esse acceptare, & exequi, quia neque Sacerdos potest eam imponere, sed qualem tum ad peccatorum vindictam, tum ad illorum medellam iudicaverit expedire, tametsi gravitatem peccati non adæquet. Accedit, quòd totus homo Deum offendat, & Deus toti homini, non animæ tantum, largiatur Sacramentum reconciliationis, adeoque à toto homine exigatur Satisfactio; in Purgatorio autem non vivit totus homo, sed ejus duntaxat anima, ipsaque satisfactio, quam anima præstat Deo in Purgatorio, longè diversa est ab ea, quam à toto homine Deus exigat in Sacramento Pœnitentiæ. Cæterum opposita sententia ad id in praxi servire poterit, ut notat Laym. cum aliis *l. 5. tr. 6. c. 15.* ut Confessarius nunquam dimittat pœnitentes sine absolutione, si parati sint aliquam, quantumvis leviolem, quam peccata mereantur, pœnitentiam acceptare.

Dixi suprà, si pœnitens absolvi velit; nam si renuat absolvi, ex-

cusatur ab obligatione acceptandi, exequendique pœnitentiam; in tantum enim ei Sacerdos imponere potest pœnitentiam, in quantum ejus iudicio, & sententiæ subditur; si ergo hoc iudicium, & sententiam subterfugiat, fugiet etiam obligationem pœnitentiæ acceptandæ, & exequendæ, ut bene notant Suarez *D. 38. S. 7.* Laym. *l. c.* Bonac. Pal. & alii. An autem liberum sit pœnitenti hoc iudicium jam inchoatum subterfugere, & sententiam hujus Sacerdotis declinare alium adeundo, non caret difficultate. Illicitum id esse, si absque rationabili, & legitima causa fiat, docent communiter DD. tum ob indecentiam Sacramenti, quod inceptum, & imperfectum relinquitur; tum ob debitum iudicii ordinem, quod semel inchoatum perfici debet; tum ob virtutalem talis Sacerdotis despecti contemptum; Communiter tamen non agnoscunt in hoc, nisi quandam irreverentiam, & indecentiam, quæ peccatum veniale non excedat; idque ex præsumptione Christi nolentis pro sua pietate, & misericordia ita gravare pœnitentem, sed concedentis, ut possit, saltem absque gravi culpa, tale iudicium fugere, & alteri Sacerdoti se iudicandum subicere, ut hoc modo, & Sacramentum Pœnitentiæ suavius reddatur, & pœnitentes facilius sua peccata aperiant, & injunctas, ac acceptas

De poenitentia à Confessario poenitenti imponenda, & à poenitente accepranda. 241
tas poenitentias executioni mandent.

222 Ad 4. Q. Molestissima quæstio est, quæ Confessarios angit, quæ poenitentia sit conveniens, & quanta debeat injungi, & hoc à nemine deciditur, nec potest facile decidi, ab ipsoque Trident. l. c. relinquitur prudentiæ, & arbitrio Confessarii, non quidem ita, ut pro libitu possit gravem, vel levem imponere; hoc enim æquitas judicii non patitur, sed secundum gravitatem peccatorum, & poenitentis dispositionem, quæ duo præ oculis habere debet Confessarius, ut rectum ferat judicium, qui, ut ait P. Lohner, si antequàm ad audiendas Confessiones accedat, auxilium divinum sedulo imploret, merito sibi polliceri poterit, Deum sibi inspiraturum, quam cuius poenitenti satisfactionem injungere debeat.

Porrò poenitentia hæc, seu satisfactio juxta Trident. l. c. in duplicem finem referenda est, scilicet in præteritorum peccatorum vindictam, & castigationem, & ad novæ vitæ custodiam, & infirmitatis medicamentum: Unde poenitentia, quæ præterita delicta vindicat, & futura præcavet, ac medetur, vel maxime congrua, ac rectissima est. Quamobrem expediens est, avaris, & rapacibus, si divitias habent, eleemosynas in poenitentiam injungere, luxuriosis

R. P. Leonardelli Soc. Jes.

jejunium, aliasque carnis macerationes, superbis humiliationis officia, desidiosus devotionis studia, & regulariter omnibus preces quotidianas, Rosarii recitationem, Misæ auditionem, Confessionem menstruam, aut frequentiore &c. quia hæc & peccata præterita vindicant, & coercent à futuris. Cavendum tamen est Confessariis, ne incongruas poenitentias imponant, v. g. pauperi, vel filiofamil. eleemosynas, operariis, vel debilibus personis jejunia, mulieribus longas peregrinationes, valde occupatis multas preces.

Sacerdotibus quoque, ut rectè monet P. Lohner, non sunt facile orationes longæ, & multæ imponendæ, cum teneantur ad Breviarium recitandum aliàs satis prolixum: Unde si graviolem poenitentiam ob peccata luxuriæ v. g. mereantur, expedit eis jejunia, cilicia, frequentiore confessionem, lectionem libri alicujus spiritualis, aut 7. Pater, & Ave expansis brachiis per aliquot dies domi coram aliquo Crucifixo recitanda imponi. Possè autem etiam Confessionem in poenitentiam injungi, & poenitentem cogi ad Confessionis frequentiam, docet communis DD. sententia contra Navar. in *Summ. cap. 9. n. 1. & c. placuit dist. 6. n. 115.* & probat communis Ecclesiæ praxis; passim enim assueti peccatis ad frequentem astringuntur Confessionem utpote

Hh

opus

opus Deo maximè gratum, & ad removendum pravos habitus, coercendumque peccatorem à peccatis committendis medium efficacissimum. Nec obstat, quòd nemo lege humana obligari possit ad binam suorum peccatorum confessionem, ut arguit Navar. Neque ad Confessionem committendorum; eò quòd talis obligatio esset duntaxat sub conditione, si committantur, cujus tamen conditionis positionem ipse peccator vitare tenetur. Nam licet nemo lege humana ad eadem peccata bis exponenda in hoc S. tribunali obligari formaliter, & directè possit; potest tamen obligari indirectè, ex obligatione ad Confessionem, ex qua obligatione nascitur, ut aliquando debeat quis peccata jam semel exposita confiteri, si nolit ex venialibus denuò commissis confessionem instituire. Dein dato, & non concessio, quòd absolutè ad id obligari non possit, potest tamen ex suppositione aliqua, & quasi ex pacto, quatenus Confessarius pœnitentem ad Confessionem obligat ob beneficium absolutionis illi concessum, aliàs non concessurus: sicut Pontifex dispensans in voto castitatis, aut in impedimento affinitatis, ad mensuram Confessionem obligare solet.

223 Ad modum quod attinet injungendi pœnitentiam, an possit imponi per. modum solius consilii, &

sub conditione; an verò debeat injungi præceptivè, & absolutè? Non nulli putant cum Navar. in *man. cap. 26. n. 22. & 24.* Suarez *D. 38. S. 3.* Diana *p. 3. tr. 4. R. 82.* Fag. Sà, Bonac. Dicastall; aliisque, posse probabiliter pœnitentiam imponi per modum solius Consilii, eò quòd Confessarius non sit tantum Judex, sed simul etiam Doctor, & Medicus: ergo poterit quandoque licitè pœnitentiam, non ut Judex præcipere, sed ut medicus consulere, quo in casu opus injunctum est quidem pœnitenti liberum; quia tamen est à Confessario designatum, ideò si fiat, procedit adhuc ex potestate Clavium, estque sic adhuc pœnitentia Sacramentalis, & habebit suum effectum ex opere operato. Contrarium sentiunt æquè, vel magis probabiliter. Vasq. *q. 94. a. 2. dub. 1.* Coninck *D. 10. dub. 8. n. 64.* Palao *tr. 23. D. un. p. 21. §. 3.* aliique negantes pœnitentiam per modum consilii duntaxat impostam Sacramentalem esse, & effectum habere ex opere operato, ac proinde Confessarium talem pœnitentiam imponendo nullatenus satisfacere suæ obligationi. Moventur, quia pœnitentiæ impositio nascitur ex potestate, quam Sacerdos habet pœnitentem ligandi, & solvendi non tantum à culpis, sed etiam à pœnis pro culpis debitis, at, si Confessarius arbitrio, & voluntati pœnitentis pœnitentiam relinquit, nullo modo pœni-

pœnitentem ad illius executionem ligat. Neque dicas, ligari pœnitentem, si velit perfectam peccatorum remissionem obtinere mediante opere adjuncto; nam hæc non est ligatio, sicut non ligaret Pontifex ad lucrandam Indulgentiam eum, cui concessa est Indulgentia, si Rosarium recitet. Præterea Sacerdos in hoc foro obligatus est, non solum consulere pœnitenti peccatorum vindictam; sed de facto ea vindicare impositione pœnitentiæ, & insuper procurare integritatem Sacramenti, quod non fit, si pœnitentia relinquatur arbitrio pœnitentis. Ultraque sententia hæc probabilis est, uti concludit Dicast. ut tutò eam confessarius sequi possit quoties prudenter judicat expedire. Verùm pro praxi magis hîc placet media via, ut nimirum non omninò nihil pro pœnitentia imponatur, sed saltem aliquid sub obligatione imperetur, ut ita Tridentino satisfiat, quod non videtur integrum relinquere Confessario, ut pœnitentiam imponat sub præcepto, vel sub consilio.

Ad 2. An possit pœnitentia, etiam tota imponi, sub conditione, v.g. jejuna, vel da elemosynam, si in tale, vel tale peccatum incideris, affirmant probabiliter Navar. citt. Suarez. l. c. Bonac Henriq. Gobat *tr. 7. n. 755.* & alii.

Negant probabilius alii cum Thom. Sanch. l. 3. c. 5. n. 3. Jo. Sanch. D. 13. *Select. n. 8.* Tolet. l. 3. cap. 18. Palao l. c. Vega, aliisque. Verùm pro praxi præplacet hîc rursus media via, ut scilicet aliqua pœnitentia ex obligatione peragenda imponatur absolutè, & non conditionatè duntaxat; tum quia aliàs non videtur Satisfieri Trident. quod vult pro peccatis commissis debere congruam pœnitentiam injungi, & quidem non tantum medicinalem, sed etiam Satisfactoriam; tum quia Sacramentum absolutè factum exigit pœnitentiam absolutè injungi, ne sine parte satisfactoria relinquatur, quod fieret cessante conditione, quæ cessare potest, aut debet.

